

וחכמים, מקרא אחד דרשו.

דכתיב: "ותהי עוד מלחמה בנת ויהי איש מדון ואצבעות ידיו ואצבעות רגליו שש ושש עשרים וארבע מספר".

מר, חכמים סברי: בגנותיה משתעי קרא, ולכן היתר באצבעותיו הוי מום.

ומר, רבי יהודה סבר: בשבחיה משתעי קרא, ולכן לא הוי מומא.

אמר רבה: למה לי דכתיב "שש ושש עשרים וארבע מספר"? דפשיטא דמדהווי ליה שש אצבעות בכל יד ורגל, הווי עשרים וארבע ביחד.

ומתריצין: צריכי, דאי כתב רחמנא "שש ושש", הוה אמינא שית ידיה ושית דברעיה, דבידו אחת וברגלו אחת היו שש אצבעות ולא בשתי ידיו ובשתי רגליו. להכי כתב: "עשרים וארבע", לומר שבכל יד ובכל רגל היה יתר.

ואי כתב "עשרים וארבע", הוה אמינא, דלא היו שתי ידיו ורגליו שווים, אלא חמש אצבעות בהא, ושבע אצבעות בהא.

להכי כתב: "שש ושש" לומר שבכל יד ורגל היו שש.

והא דכתיב "מספר" לומר שבנספרת על גבי היד היו, שעמדו בשורה אחת עם שאר האצבעות.

תניא אמר רבי יהודה: מעשה באדם אחד שבא לפני רבי טרפון והיה יתר בידיו וברגליו שש ושש עשרים וארבע.

אמר לו רבי טרפון: כמותך ירבה בישראל! ומשמע דלשבחו אמר לו כן, דלא הוי מום. וראיה לרבי יהודה.

אמר לו רבי יוסי לרבי יהודה: משם ראייה? כך אמר לו: כמותך יתמעטו⁽³⁹⁾ ממזירי ונתיני מישראל! הלואי וכל הפסולים יהיו כמותך ויהיו ניכרים שפסולים הם, ומתוך כך לא ידבקו בהם.

שנינו במשנה: השולט בשתי ידיו.

תנו רבנן: איטר בין שהוא איטר ביד, שרגיל לעשות פעולותיו ביד שמאל. בין שהוא איטר ברגל, שכשהולך עוקר רגלו השמאלית ראשונה, פסול.

והטעם לפסול איטר יד בכהן, משום שהעבודה נעשית רק ביד ימין והאיטר אין לו ימין שגם שמאלו אינה נחשבת לימין⁽⁴⁰⁾ ואיטר ברגל פסול משום דכתיב "לעמוד ולשרת" כדרך שאר אנשים שעיקר עמידתם בימין.

השולט בשתי ידיו, רבי פוסל וחכמים מכשירין.

ומפרשין טעמייהו: מר רבי סבר: כחישותא אתחלא ליה בימין, זה שהן שוות הוא כתוצאה מחלישות יד ימין, והרי הוא כאיטר שאין לו ימין⁽⁴¹⁾

לגבי תפילין לא אמרינן שהאיטר אין לו יד שמאל כלל.

41. חזו"א הנ"ל.

39. בלשון "סגי נהור" שלא רצה לומר "יתרבו", רש"ש.

40. ועיין בחזו"א סי' כו סי"ג שביאר מדוע